

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικὸν : Ἐξωτερικὸν :</p> <p>Ἔτησις . . . ἄρ. 7.— Ἔτησις φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.30 Τρίμηνος . . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40</p> <p>Ἀσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>		<p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.</p> <p>ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :</p> <p>Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐδριανίδου, ἄρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαίου.</p>
<p>Περίοδος Β' .— Τόμ. 12^{ος}</p>		<p>Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1905</p>	<p>Ἔτος 27^{ον}— Ἀριθ. 13</p>

Η ΠΟΔΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι
ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΜΥΓΕΣ

Τὰ πουλάκια ἐξυπνοῦσαν πλέον κ' ἐγίμνιζαν τὸν αέρα μὲ ὄξειας κραυγὰς καὶ μὲ ἀτελείωτα κελαδημάτα. Οἱ πίθηκοι ἐξανάρχιζαν τὰς διαβολικὰς των συναυλίας.

— Ἀς ἐρευνησώμεν τὸ δάσος, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ εἰς τοὺς συντρόφους του, ὅταν συνεκεντρώθησαν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον. Ἴσως ἀνακαλύψωμεν τοὺς ἐχθρούς, πού μας κυνηγοῦν μὲ τὴν ἐπιμονήν, καὶ συγχρόνως θ' ἀνανεώσωμεν τὴν προμήθειαν τοῦ νικοῦ κρέατος. Ἐγὼ καὶ ὁ Γιαρουργὴς θὰ μείνωμεν παρὰ τὰς ἄγκυρας τοῦ Κασσανάρε δια νὰ μὴ χάσωμεν ἀπὸ τὰ βλέμματά μας τὴν βάρκαν μας καὶ σὺ, Ἀλόσος, μὲ τὸν Βελάσκον θὰ ἐξηλατήσετε τὰ δάση που ἐκτείνονται εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ὀρενίκου.

— Σὺμφωνοὶ! εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐμπρός, μάρε!

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ... Ἄν σας παρουσιασθῇ κανένας κίνδυνος, ρίψατε τρεῖς πυροβολισμούς κατὰ διαλείμματα μισοῦ λεπτοῦ.

— Μάλιστα, — ἀπήντησεν ὁ Ἀλόσος.

Ἐχωρίσθησαν ὁ Γιαρουργὴς καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ ἐτράβηξαν τὸν δρόμον των, καὶ ὁ Ἀλόσος μὲ τὸν ἰατρὸν ἐβάδισαν πρὸς τὰ δάση τοῦ Ὀρενίκου.

— Θὰ κάρωμεν μεγάλον γυρόν, νεανία μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ θὰ σου δεῖξω ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα παρθένα δάση μας.

— Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς κυνηγός.

— Πρόσεχε ὅμως πού θὰ

πατήσῃ· διότι εἰς αὐτὰ τὰ δάση τὰ φεῖδια εἶνε ἄφθονα.

— Εἶνε καὶ φαρμακερά!

— Ἀπὸ ἐκεῖνα πού σε σκοτώνουν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον καὶ ἀπὸ πέντε δευτερόλεπτα!

— Προσοχὴ λοιπόν, καὶ θάρρος! Ἀς πηγαίνωμεν τώρα στὸ δάσος.

Τὸ δάσος ἐκεῖνο ἦτο πραγματικῶς παρθένον. Δὲν εἶχε οὔτε δρόμους οὔτε

δρομάκια, ἀλλὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατὶ στενὰ περάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναμφιβόλως ἀνοιχθῆ ὑπὸ τῶν θηρίων, ἦσαν δὲ τόσον δόσβατα, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας οἱ φίλοι μας ἤδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν μέσα εἰς τὴν πλουσίαν ἐκείνην βλάστησιν τῶν ποικίλων φυτῶν μὲ τὰ γίγαντάδη φύλλα, τὰ ὁποῖα ἔρριπτον εἰς τὴν γῆν σκοτεινὴν σιάν. Δένδρα καὶ θάμνοι σπάνιοι καὶ πυκνότατοι ἀπετέλουσαν τὸ

δάσος. Δὲν ἔλειπαν οὔδε τὰ ζῶα ἀπὸ αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἐκρίθησαν τὰ πλεῖστα ἄξια νὰ στολίσουν τὸ τραπέζι τῶν κυνηγῶν. Ἦσαν κυρίως τετράχειρα, καὶ μάλιστα πολυπληθεῖς σύμμορτοι πιθήκων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ σφύρλιασματὰ των ἔκαμναν ἀπερίγραπτον ὄχλοδον.

Οἱ πίθηκοι αὗτοι λέγονται ἐρυθροπίθηκοι, διότι ἔχουν ἐρυθρὸν τὸ τρίχωμα. Φθάνουν εἰς ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμισσεως μέτρου περίπου, ἔχουν δὲ ὀξύ τὸ ρύγχος καὶ μακρὰν τὴν οὐράν· ἀλλὰ κυρίως διακρίνονται διὰ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς των. Τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ εἶπε εἰς τὸν λαμβόντων μεγάλο σάν αὐγὸ τῆς κόττας, ἀλλὰ, ὅταν τὸ φουσκάνουν, γίνεταί σάν κολοκύθη καὶ τότε φωνάζουν τόσον δυνατὰ «χόν! χόν!» καὶ μουγγρίζουν τό-

« Καὶ τώρα θὰ μας πολιορκήσουν; » (Σελ. 98, στήλ. 6'.)

σαν φάσμα, ώστε ακούονται εις απόστασιν πέντε χιλιομέτρων τουλάχιστον. Μαζεύονται και αυτοί, όταν τους γεμάτωσαν, και σχηματίζουν κώνον, επάνω εις τον κορμόν του δένδρου και εις τους κλάδους· ο αρχηγός των κάθεται εις το μέσον και αρχίζει το τραγούδι, αλλά οι άλλοι οφείλουν να του κρατούν το λαιμό και να κάμνουν το μέρος του χορού, αν δε το λησύνουν να τον διακόψουν, ο άλλος αὐτός πρωταγωνιστής της φάιδης τους ξυλοφορτώνει αλόπητα με γροθιές και κλωτσιές.

Ήσαν όμως εκεί και ζώα, τα οποία ήξιζαν τον κόπον· να τα σημάδευση και να τα σκοτώσῃ, ο νεαρός κυνηγός μας, αλλά εύρισκαντο πολύ μακράν. Τα ζώα αυτά ήσαν αι γουάναι, εν είδος χαμαιλέοντων της Αμερικής, ασχημότατα μὲν, αλλά περιζήτητα δια το όρεκτικώτατον κρέας των, το οποίον είνε τρυφερόν σαν κοτόπουλο.

Ο Ιατρός τα υπέδειξεν εις τον Άλόνσο, και ήσαν έτοιμοι να πλησιάσουν και να τα πυροβολήσουν, όταν αίφνης ηκούσθη ένας ύποκωφος γρυλλισμός μέσα εις τα πυκνά δενδρόλια.

— Τι είνε; ηρώτησεν ο Άλόνσο.
— Υποθέτω, μυρμηκομάχος! απήντησεν ο Ιατρός.

— Και τρώγεται;
— Θα τον δοκιμάσῃς! εἶπεν ο Ιατρός, και σκοπεύσας ταχέως έπυροβόλησε.

Πνιγμένος γρυλλισμός, τον όποιον ήκολούθησεν αμέσως μία όβρια κραυγή καθώς του χοίρου, όταν τον σκοτόνουν με ένα κύτπον ροπαλού εις την κεφαλήν, απήντησεν εις τον πυροβολισμόν.

— Εύγε! εφώνασεν ο Άλόσος. Είδα το ζώον που έπεσε εκεί κάτω. Άς τρέξωμε!

Ο Ιατρός, αντι να όρμησῃ προς τα εμπρός, ήρπασε τον σύντροφόν του από τον βραχίονα.

— Γρήγορα! του εἶπε. Σκαρφαλώσε σ' αυτό το δένδρο!

— Καλέ, τί λέτε;... Άφου έπισε το κυνήγι μας μέσα στα χαμόκλαδα;

— Άς έπισε! Άνέβα, σοῦ λέγω, αν θέλῃς να σώσῃς την ζωήν σου.

— Μά, αν...
— Σιωπή!... Άνέβα! γιατί έφθασαν!

Ο Άλόσος εἶχεν όβριον να ερωτήσῃ τον Ιατρόν μήπως εἶχε χάσῃ τα μυστά του, αλλά, όταν ήκουσε την διαταγήν εκείνην λεχθεῖσαν με τρόπον ανεπίδεκτον συζητήσεως, έσκαρφάλωσε με ένα πήδημα εις τους κλάδους μιας τεραστίας σμαραγδίας, και εκάθησεν εν ασφαλεία επάνω εις τον κορμόν της.

Ο Βελάσκος, αν και δεν ήτο πλέον τόσο νέος, με τρεις κινήσεις ήδυνήθη ν' ανέβῃ, κ' εκάθησε πλησίον του.

Ήτα καιρός!... Άνάμια εις τα χαμόκλαδα και τα άλλα δένδρα, μανιώδεις γρυλλισμοί διέσχίζαν τον αέρα, σαν να έπληραζε χαμψία συμμορία αγριοχοίρων έτοιμων να όρμησουν εναντίον του εχθρού.

— Να τους! εἶπεν ο Ιατρός. Εύτυχώς εδῶ δεν έχομεν φόβον· αλλά, ένα λεπτόν αν άργούσαμεν, θα ήμαθα τώρα χαμένοι.

Τριάντα ή σαράντα ζώα ήρχοντο τρέχοντα κ' έγυλλίζαν, ενῶ τα μάτια των εσπινθήριζαν από την μανίαν των, κ' εδειχναν τους μακρούς και μυτερούς των χαυλιόδοντας. Ομοίαν με άγριοχοίρους, αλλά εφαινοντο εντροφέτερα και ρωμαλεώτερα. Εφθασαν άστραπηδόν κάτω από το δένδρον και το επεριέκλωσαν. Και τότε αι φωναί των έγιναν όξύτεραι, ενῶ οι χαυλιόδοντες των εκτυπούσαν τον κορμόν με απειλητικόν πάταγον.

— Τι είνε αυτά; ηρώτησεν ο Άλόνσο, ο όποιος δεν εἶχεν άνησυχήσῃ διόλου.

— Κατωκλάδα! ή, αν προτιμήσῃς, ένα είδος ταπίρων.

— Άγριοχοίροι τέλος πάντων.
— Επάνω κάτω.

— Και τους φοβείσῃς τόσο πολύ;
— Σε κάμνουν κομμάτια, ως που να πῆς τρία, φίλε μου. Ολιγότερος κίνδυνος είνε να τα βάλῃς με ένα λαγούρον παρά με αυτούς τους ταπίρους.

— Τόσον λοιπόν άγριοι είνε;
— Δεν φοβούνται καθόλου τα τουφέκια, και, άμα πέρῃ κανένας ιδικός των τρέχουν να τον εκδικήσουν, έστω και αν έχουν εμπρός των όλόκληρον τάγμα από κυνηγούς.

— Εἶνε καλοί για φαγάμα;
— Σαν τους άγριοχοίρους, είνε όμως άπαραίτητον να τους βγάξῃ κανείς ένα αδένα που έχουν και είνε γεμάτος με εν υγρόν που μυρίζει μόσχον. Διαφορετικά το κρέας των μυρίζει σαν το κρέας του καϊμάνου.

— Και τώρα θα μας πολιορκήσουν;
— Όσο που να βαριθού.

— Διάβολε!... Κ' εμεις, που άφισαμεν καταγῆς τα τουφέκια μας;
— Ναί, δυστυχώς.

— Εύτυχώς όμως έχομεν τα μαχαίρια μας και το φαγητόν μας στην σάκκιν.

— Και τί θα μας χρησιμεύσουν αυτά τα όπλα; Να που αρχίζουν και άνησυχούν· εύτυχώς δεν έχουν ούτε φτερά ούτε νύχια να σκαρφαλώσουν.

Οι άγριοχοίροι, βλέποντες ότι οι κυνηγοί δεν άπεφάνισαν να καταδοῦν, εἶχαν έπιπέσῃ με λίσσαν εναντίον του δένδρου, κ' εβγαζαν από αυτό με τα μακρὰ και μυτερά των δόντια μεγάλα κομμάτια φλοιού, και άνησυχόνοντο εις

τα όπισθία των πόδια με την ελπίδα να φθάσουν εις τα κλαδιά, κ' επήρθουσιν όσον ήμπορούσαν ύψηλότερα. Ήναγκάσθησαν όμως πολύ γρήγορα να πείσθουν ότι ήτα μάταιος ο κόπος των, διότι το δένδρον ούτε εσάλευε καν.

— Άδικα θα χαλάσετε τα δόντια σας, — εἶπε γελῶν ο Άλόνσο.

— Ά! γελῆς εσύ! ανεβήσεν ο Ιατρός. Και δεν συλλογίζεσαι, αλιτήριε, ότι ο πολιορκία εμπορεῖ να διαρκήσῃ και μίαν εβδομάδα;

— Τόσον λοιπόν πεισματάρηδες είνε αυτοί οι κάπροι;... Οπωσδήποτε όμως, ο εξάδελφός μου και ο Γιακουρής, άμα ιδούν ότι δεν επιστρέφομεν, θα έλθουν να μας βοηθήσουν.

— Δεν λέγω όχι, αλλά δεν θα είνε εύκολον να μας εύρουν μέσα σ' αυτό το άπέραντον δάσος. Μά... ω! άλλο πάλιν... Η κατάσταση περιπλέκεται, φίλε μου!

— Τι τρέχει πάλιν;
— Ότι εύρισκόμεθα μεταξύ δύο πυρών. Κάτω οι τάπροι, και επάνω αι χαρτόμυγες!

— Δεν σας έννοῦ, γιατρέ μου.
— Κότταξέ εκει επάνω, σ' εκείνο το κλαδί. Δεν βλέπετε τίποτε;

— Ναί, βλέπω μία σφηκοφωλιὰ που φαίνεται, αλήθεια... σαν να είνε καμωμένη από χαρτόν!

— Λοιπόν δεν έχει σφήκες μέσα, αλλά κάτι μυγες φοβερώτερες και από τες σφήκες, διότι αρκεί ένα κέντημά των μόνον δια να θανατώσῃ τον πιθηκον και να κάμῃ σχεδόν τρελλόν τον άνθρωπον.

— Κακό αυτό... Και είνε φόβος μήπως μᾶς επιτεθούν;

(Επεται συνέχεια.) N. ΗΟΡΙΟΤΗΣ
[Κατὰ τὸ Ἑταλικόν τοῦ Αἰμ. Σαλγέρη]

124,690
096,421
28,269

Και 2+8+2+6+9=27, και 2+7=9

Ίσως εύρεθῇ κανείς και μου εἶπῃ:
— Μπα! αυτό που μας γράφετε δια τον 9, τα ήξυραμεν...

Δεν πιστεύω όμως να γνωρίζουν πολλοί την περιεργον ιδιότητα του αριθμοῦ 142,857, ο όποιος με ολονδήποτε μονοψήφιον αριθμόν και αν πολλαπλασιασθῇ, από το 1 έως το 6, μένει ο ίδιος. Η τάξις των ψηφίων του δεν αλλάζει, και μόνον αρχίζει εκάστοτε το γινόμενον από άλλο του ψηφίου. Ούτω πολλαπλασιαζόμενος επί 1 μένει 142,857· επί 2, γίνεται 285,714· επί 3 γίνεται 428,571· επί 4 γίνεται 571,428· επί 5 γίνεται 714,285· επί 6 γίνεται 857,142. Όταν πολλαπλασιασθῇ επί 7, γίνεται 999,999 (πάλιν αυτός ο 9!). Όταν δε πολλαπλασιασθῇ επί 8, γίνεται 1,142,856, όταν δε προσθέσωμεν το αρχικόν 1 εις το τελικόν 6, πάλιν εύρισκομεν τον αρχικόν μας αριθμόν 142,857.

Και στους κάμπους βασιλεύει Ζης έλευθερη ζωή, και περιήφανα παλεύει Στοῦ ζεφύρου τήν πνοή.

“Εχεις λουλουδάκια χίλια Πόθητή σου συντροφιά, και φθονούν τα χαμομήλια Τη δροσάτη σου ύμφορπία.

Στή θωριά σου λαμπυρίζει Φέγγει ο ήλιος πιδ πολύ, Μέλισσα σε τριγυρίζει Πεταλούδα σε φιλεί.

Και τα χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Υπάρχουν μερικοί περιεργοί αριθμοί. Σεις όμως εἶσθε περιεργότεροι, διότι έχετε μερίστην περιεργείαν να τους μάθετε. Καί, επειδή ή περιέργεια, όταν συνδυάζεται με την φιλομάθειαν, είνε πολύ καλόν πράγμα, σας παρατάσσω μερικά περιεργα περι αριθμῶν, και περιεργασθητέ τα.

Ο περιεργότερος από όλους τους αριθμούς είνε χωρίς καμμίαν άμφισβήτησιν, ο αριθμός 9, καθ' όσον αυτός έχει μίαν ιδιότητα εντελώς ατομικήν, αποκλειστικῶς ιδικήν του. Εἶς εἶλας τὰς πράξεις της Αριθμητικῆς, και ιδίως εις τον πολλαπλασιασμόν, αυτός κυριαρχεῖ, αυτός εμφανίζεται συχνότερα. Αν μάλιστα άνασκαλεύεσθε λιγάκι τὰ διάφορα ποσά, μέσα θα τον εύρετε. Λόγου χάριν, τὸ διπλάσιον τοῦ 9 εἶνε 18, και 1 σὺν 8 κάμνουν 9. Τὸ τριπλάσιον τοῦ 9 εἶνε 27, και 2 σὺν 7 κάμνουν 9. Τὸ τετραπλάσιον τοῦ 9 εἶνε 36, και 3 σὺν 6 κάμνουν 9, και οὕτω καθεξῆς. Πολλαπλασιάσατε τὸ 9 με τὸ 542· θα εύρετε γινόμενον 4878· προσθέσατε 4+8+7+8· θα εύρετε 27, δηλαδή 2+7=9. Πολλαπλασιάσατε τὸ 1232 με τὸ 9· θα εύρετε γινόμενον 11088, τοῦ όποιου τὰ ψηφία προστιθέμενα μᾶς δίδουν 18, δηλαδή 1+8=9. Και οὕτω καθεξῆς.

Πάρετε εις την τύχην μίαν σειράν ψηφίων· λόγου χάριν 124,690. Γράψετε τα ανάποδα και αφαιρέσατε τον ένα αριθμόν από τον άλλον, και θα καταλήξετε πάλιν εις τὸν 9. Οὕτω:

124,690
096,421
28,269

Και 2+8+2+6+9=27, και 2+7=9

Ίσως εύρεθῇ κανείς και μου εἶπῃ:
— Μπα! αυτό που μας γράφετε δια τον 9, τα ήξυραμεν...

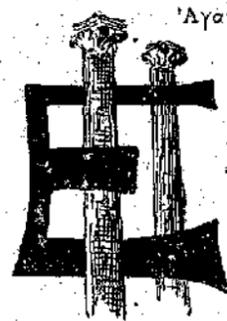
Δεν πιστεύω όμως να γνωρίζουν πολλοί την περιεργον ιδιότητα του αριθμοῦ 142,857, ο όποιος με ολονδήποτε μονοψήφιον αριθμόν και αν πολλαπλασιασθῇ, από το 1 έως το 6, μένει ο ίδιος. Η τάξις των ψηφίων του δεν αλλάζει, και μόνον αρχίζει εκάστοτε το γινόμενον από άλλο του ψηφίου. Ούτω πολλαπλασιαζόμενος επί 1 μένει 142,857· επί 2, γίνεται 285,714· επί 3 γίνεται 428,571· επί 4 γίνεται 571,428· επί 5 γίνεται 714,285· επί 6 γίνεται 857,142. Όταν πολλαπλασιασθῇ επί 7, γίνεται 999,999 (πάλιν αυτός ο 9!). Όταν δε πολλαπλασιασθῇ επί 8, γίνεται 1,142,856, όταν δε προσθέσωμεν το αρχικόν 1 εις το τελικόν 6, πάλιν εύρισκομεν τον αρχικόν μας αριθμόν 142,857.

Και τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ε αφορμῆς τῆς επιστολῆς μου περὶ τῶν δύο Ἡμερολογίων, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 4ον φυλλάδιον, φίλος τῆς «Διαπλασίας» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ψυχὴ τῆς Λέσβου, μοῦ γράφει καὶ ζητεῖ τὴν γνώμην μου διὰ μερικὰς ἀντιρρήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἄλλοτε ἀπὸ τῆν κ. καθηγητῆν του.

Ἰδοὺ ἡ πρώτη:

«Δὲν πρέπει να παραδεχθῶμεν ποτὲ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, διότι τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα πρέπει πάντοτε νὰ γίνεταί πρὸ τοῦ ἰδικοῦ μας, ἐπειδὴ ὁ Ἰουδαϊσμός προεικονίζει τὸν Χριστιανισμόν. Κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, τὸ Πάσχα μᾶς γίνεται πάντοτε μετὰ τὸ Νομικὸν Φάσχα ἐνῶ κατὰ τὸ Ἡμερολόγιον τῶν Δυτικῶν, ἄλλοτε γίνεταί πρὸ, ἄλλοτε μετὰ, καὶ ἄλλοτε συμπιπτει. Ὅπερ ἀποπον.»

Πραγματικῶς, αὐτὸς εἶνε λόγος ἰσχυρός. Ἀλλ' ὅταν ὑπάρχουν ἄλλοι ἰσχυρότεροι; Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ νὰ ἐχωμεν ἀκριβῆς Ἡμερολόγιον καὶ προπάντων τὸ νὰ εἴμεθα ὡς πρὸς τοῦτο ἀφομοιωμένοι μετὰ ὄλους τοὺς πολιτισμένους λαοὺς, εἶνε κάτι πολὺ ἀνώτερον, ἀφελιμώτερον, πρακτικώτερον, ἀπὸ τὸ νὰ ἐσφαλῶμεν τὸ Ἅγιον Πάσχα μετὰ τοὺς Ἑβραίους. Ἐπειτα, ἄλλο Ἡμερολόγιον καὶ ἄλλο Ἑορτολόγιον. Εἰμποροῦμεν δηλαδὴ νὰ παραδεχθῶμεν τὸ Γρηγοριανόν, ἀλλὰ, χάριν τῆς θρησκευτικῆς παραδόσεως, νὰ κανονίσωμεν τὸ Πάσχα μας ὥστε νὰ γίνεταί πάντοτε μετὰ τὸ Ἑβραϊκόν. Διὰ τὸ ὄχι;

Δευτέρα ἀντιρρῆσις:

«Οἱ Δυτικοὶ θὰ μᾶς λέγουν: Βλέπετε, τὸ Ἡμερολόγιόν σας εἶνε λάθος, ἀρα καὶ ἡ θρησκεία σας εἶνε λάθος. Παραδεχθεὶτε λοιπὸν τὴν ἰδικήν μας. Καὶ ὁ ἀπλοὺς κόσμος θὰ τοὺς πιστεύῃ...»

Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ μεδιάσω. Ἄν θὰ γίνῃ ποτὲ ἡ ἀφομοίωσις τοῦ Ἡμερολογίου, δὲν θὰ γίνῃ βέβαια οὕτε σήμερον, οὕτε αὔριον. Θὰ περάσουν χρόνια πολλά... δὲν θὰ τὴν ἰδοῦν ἴσως οὕτε τὰ παιδιὰ μᾶς... Τότε καὶ ὁ λάθος μας θὰ εἶνε πολὺ περισσότερο ἀνεπτυγμένος ἀπὸ τώρα, καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ξένων προπαγανδιστῶν θὰ τοὺ φαίνονται ἀστέια. Καθένας θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ παντῆ, ὥπως σήμερον θάπαντοῦσαν οἱ

πλέον ἀνεπτυγμένοι: «Ἐχετε λάθος· ἀν τὸ Ἡμερολόγιόν μας ἦτο λαθασμένον, δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅτι εἶνε λαθασμένη καὶ ἡ ἀριωτάτη θρησκεία μας. Τὸ μὲν Ἡμερολόγιον εἶνε ἔργον ἀνθρώπινον, ἡ δὲ θρησκεία μας εἶνε ἔργον τοῦ Χριστοῦ. — Ἄλλα καὶ ἡ ἰδική μας δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Χριστοῦ; θάνητιλέγουν οἱ Δυτικοί. — Βεβαίως καὶ ἡ ἰδική σας. Ἄλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι σεις τὴν παρεμφορῶσατε καὶ τὴν ἐκάματε ὥπως ἠθέλατε· ἐνῶ ἡ ἰδική μας εἶνε ἡ πρώτη, ἡ ἀρχική, ἡ ἀγνή, ἡ ἀναλλοίωτος! Τὸ νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς τὰς πλάνιας τοῦ εἶνε μεγάλη καὶ χριστιανικὴ ἀρετή. Εἶδατε; ἡμεῖς ἀναγνωρίσαμεν ὅτι τὸ Ἡμερολόγιόν σας εἶνε τελειότερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας· ἀναγνωρίσατε καὶ σεις ὅτι τελειότερα εἶνε ἡ θρησκεία μας!»

Ἡ τρίτη καὶ τελευταία ἀντιρρῆσις εἶνε ἡ ἑξῆς:

«Ποῦ καλά. Τὸ Ἡμερολόγιόν μας εἶνε λάθος. Ἀλλὰ μήπως τὸ ἰδικόν των εἶνε ὀρθόν; Εἶνε ὀλιγώτερον ἐσφαλμένον. Ἐστὼ. Δὲν εἶνε ὅμως πάντοτε ἐσφαλμένον.»

Τὴν ἀντιρρῆσιν αὐτὴν ἀντικρούει ἡ γνωστοτάτη καὶ κοινοτάτη παροιμία: «Δύο κακῶν (ἐσφαλμένων) τὸ μὴ χειρόν (τὸ ὀλιγώτερον ἐσφαλμένον) βέλτιστον.» Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσῃ κανεὶς τίποτε.

Καὶ τώρα εἰς τὸ συμπέρασμα.

Ἡμεῖς δὲν θὰ λύσωμεν τώρα τὸ ζήτημα. Δὲν εἶνε ἰδική μας δουλειά. Θὰ σκεφθοῦν περὶ τούτου ἄλλοι, πολὺ καταλλήλοτεροι, καὶ εἰς ἄλλην ἐποχὴν, πολὺ καταλληλοτέρων. Ἡ ἀρχὴ μου εἶνε, καθὼς γνωρίζετε, νὰ σᾶς κάμνω πάντοτε ἐνημέρους τῶν μεγάλων ζητημάτων, τὰ ὁποία ἀπασχολοῦν τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους. Καὶ αὐτὸ ἔκαμα διὰ τῆς επιστολῆς μου ἐκείνης περὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῶν δύο Ἡμερολογίων. Ἡθέλησα δηλαδὴ νὰ σας μάθω πρῶτον, ὅτι τὸ δυτικόν Ἡμερολόγιον ἀστρονομικῶς εἶνε ἀκριβέστερον καὶ δευτερόν, ὅτι ἤρχισαν μερικοὶ νὰ σκέπτανται ἀπὸ τώρα, ὅτι ὡς ἀκριβέστερον, διὰ κοινωνικῶν καὶ ὄχι θρησκευτικῶν λόγους, ἴσως θάναγκασθῶμεν νὰ το παραδεχθῶμεν μίαν ἡμέραν καὶ ἡμεῖς. Μίαν ἡμέραν, εἶπα. Καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν θὰ εἶνε οὕτε σήμερον οὕτε αὔριον. Ὅσατε εἰμποροῦμεν νὰποκρεῦσωμεν ἡσυχα καὶ νὰ μὴ σκοτισθῶμεν πλέον μετὰ τὰ Ἡμερολόγια, ἀφοῦ ἐμάθαμεν πλέον ὅ, τι ἐπρεπε νὰ μάθωμεν.

Σας ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

Καὶ τὰ χόρτα που φυτρώνουν Γύρω-γύρω σου άπλωτά, Πράσινο χαλί σου στρώνουν Νά πατήσῃς καμαρωτά.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἡ κυρία Τίγρινα ἐξερόθηε λιγάκι, ὕστερα ἐξεροκατάπτε, καὶ ὕστερα εἶπε καὶ αὐτὴ τὴν ἰδέαν της διὰ τὸ μεγάλο ζήτημα :

— Ἀχ ! Μεγαλειοτάτη μου, ἔχετε δίκαιον, καὶ μεγάλο δίκαιον ! Τίποτε, τίποτε δὲν ἀφελούνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ κυρίου Μαίμουδιάδου ! Νά ! πάρτε παραδειγμα τὴν Τίγρινα μου. Ἦταν πάντοτε αὐτὴ πλάσμα σκανδαλιάρικο, ἀλλὰ ποτέ, ποτέ δὲν ἦταν τόσο ἀτακτὴ καὶ κακιὰ, ὅσον τώρα τελευτᾷ ! Ἄν θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ νὰ με πιστεύσετε, πολὺ θ' ἀπορήσετε, Μεγαλειοτάτη μου, με τὴν διαγωγὴν της . . .

Ἐκαιώμουν προχθὲς τὸ ἀπόγευμα συνειθίζω νὰ τον παίζω λιγάκι τὸ μεσημέρι, χάριν τῆς ὑγείας μου, ἔβρατε, — ὅταν, ἔξαφνα, ἐξόπνησα κ' ἐτινάχθηκα ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω. Καί ποιος μοῦ εἶχε τραβήξῃ τὴν οὐρά τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐπόνεσα παραπολύ, σὰς βεβαίω . . .

Ἐδῶ ἡ Μαριάνθη (μὲ λύπην μου σὰς τὸ λέγω) ἐγέλασε μὲ τρόπον, ποῦ δὲν ἦτο καθόλου εὐγενὴς . . .

— Ἀχ ! ἀγαπητὴ μου ! καὶ τί ἦταν καὶ σὰς ἐτραβοῦσε ; ἠρώτησε μὲ πολλὴν καλωσύνην ἡ Λεονταρίνα . . .

— Δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε, Μεγαλειοτάτη μου . . . ἦταν ἡ Τίγρινα μου !

Ἐδῶ ὁ Ἀριστομένης ἄρχισε νὰ χαμογελάει κάπως δυνατὰ, ὥστε νὰ τον ἀκούουν . . .

— Καὶ αὐτὸ ποῦ με δαμονίζει, Μεγαλειοτάτη μου, — ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ καταθωμωμένη ὑπουργίνα, — εἶνε ποῦ δὲν τὸ ἔκαμε ἐκ τύχης . . . Τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες, τὸ κακοκρίτισο ! Ἐτραβοῦσε, κ' ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ χάχανα . . .

Ἐδῶ ὁ Ἀριστομένης ἐμοῦγγρισε πολὺ γελαστά, καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσπαρτάρησε ἀπὸ τὴν χαρὰν της . . .

Ἡ κυρία Τίγρινα ἐννοοῦσε νὰ μὴν κρύβῃ τίποτε . . .

— Κρακινίζω ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου, Μεγαλειοτάτη, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀκού-

στε τί λόγια μοῦ ἔλεγε κ' ἔλας ἐκεῖνο τὸ ἀνάγωγο πλάσμα ! . . . Ἐφώναξε, σ' ἐμένα, τὴν μητέρα της : « Σήκω λοιπόν, παληόγρηνα, ζύπνα ! Ἐξενωχτούσε, φαίνεται, ἀπόψε μὲ τίποτε τρέλλες, καὶ τώρα μου κοιμάσαι. Εἶνε πράγματα αὐτὰ γιὰ μιὰ νοικοκυρά ; » Καὶ σὰς βεβαίω, δὲν ἦταν καθόλου ἀλήθεια, αὐτὸ ποῦ ἔλεγε τὸ στρίγγιλο . . . Συκοφαντίες, συκοφαντίες, Μεγαλειοτάτη μου, καὶ νὰ τες ἀκούω ἀπὸ τὴν κόρη μου !

Ἐδῶ πλέον ὁ Ἀριστομένης καὶ ἡ Μαριάνθη ἐξέσπασαν σὲ χάχανα τόσο βροντερά, ὥστε καὶ ἡ θεία ἡ Αὐτῆς Μεγαλειοτάτης, ἡ βασιλίτσα Λεονταρίνα, θέλοντας καὶ μὴ, ἐχαμογέλασε . . .

Ἐπρόφθασεν ὁμοῦ καὶ εἶπε στὴν καταθωμωμένην Τίγριναν πόσον ἐλυπεῖτο γι' αὐτὰ τὰ σκάνδαλα, καὶ της ἐφάνερωσεν ὅτι πολὺ τὸ ἐσυλλογιζέτο ἂν ἔπρεπε ν' ἔδειξεν ἢ ὄχι ν' ἀρίστη ἀκόμα τὸν Λεονταράκη της εἰς τὸ Σχολεῖον, ἢ νὰ τον βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ . . .

— Ἐχει γίνῃ τώρα — τώρα τόσο ἀγριὸς καὶ ἀμύλητος, ὥστε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχει πᾶθῃ τὰ βασιλόπουλο . . .

Ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἡ σεβαστὴ κυρία Ἀρκουδά, ἡ κυρία Λύκαινα, ὁ γέροντ πατέρας κ. Ἀγριόκαπρος, ὁ βουλευτὴς κ. Λεοπαρδὸς, ἡ δεσποινὴς Ἀλεποῦ (λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴν Σαρακοστή ;) καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Πιθήκων, (συγγενεῖς δηλαδὴ τοῦ κυρίου Μοῦμουδιάδου) — ὅλοι μὲ τὸ ἴδιο ζήτημα εἶχαν νὰ κάμουν, ὅλοι καὶ ὅλες ἐσυμφωνοῦσαν ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις μὲ τὰ παιδιὰ εἶχε καταστήσῃ εἰς τὸ μὴ περαιτέρω . . .

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Μὴν ἐργάζεσθε διανοητικῶς μετὰ τὸ γεῦμα, ἐν ἀρχῇ τῆς πέψεως, διότι τότε ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκην συρροῆς τοῦ αἵματος εἰς τὸν στόμαχον καὶ ὄχι εἰς τὸν ἐγκέφαλον . . .

Οἱ ἔχοντες εὐπαθῆ τὸν στόμαχον κα νωθρὰν τὴν πέψιν, ὡς προτιμῶν ὡς πολὺ εὐπεσιότερον τὸν φλοῖον τοῦ ἄρου . . .

[Ἐν τῆς « Ἐφημερίδος τῆς Ὑγείας ».]

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τ' ΑΓΓΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Δὲν σου ἐπιτρέπω νὰ διδῆς συμβουλὰς εἰς τὸν πατέρα σου ! ἀπήτησεν ὁ κ. Μάρσαλ. Δὲν ἔχετε πλέον τίποτε ἄλλο νὰ κάμετε, παρὰ νὰ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὴν μητέρα σας καὶ νὰ ἐτοιμάσετε τὰ ρούχ' ας !

Εἶπε, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, φοβηθεὶς μήπως ἀκούσῃ καὶ ἄλλα παράπονα, καὶ ἄλλας ἀντιλογίας . . .

— Ἀχ ! παιδιὰ μου, εἶπεν ἡ κυρία Μάρσαλ, μὴν ἀπελπίζεσθε. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐγὼ εἶμαι περισσότερο ἀξιοκατακρίτος παρὰ ἐσεῖς, διότι δὲν ἐκάθησα νὰ σας ἀκούσω, ἀλλὰ μέσα τὸν θυμὸν μου εἶπα στὸν πατέρα σας ὅτι εἶχα ἀντιληφθῆ. Ἐλάτε τώρα νὰ μοῦ τα εἰπῆτε ὅλα, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι ἔμπορῶ γιὰ σὰς . . .

Ἡ Δωροθέα ἦτο τόσο συγχυσμένη ὥστε δὲν ἐσκέφθη νὰ κρατήσῃ τὸ ἀγέρωχόν της, ἀλλὰ διηγήθη εἰλικρινῶς καὶ ἀκριβῶς πῶς συνέβη κ' ἐδιάβασαν τὸ γράμμα, καὶ ἡ Μαριάννα ὠμολόγησε κατόπιν ὅτι πραγματικῶς τὸ εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιον . . .

Ἡ κυρία Μάρσαλ τόσο πολὺ ἠσθάνθη ὅτι ἐπέραξε τὰ κορίτσια ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ὥστε σχεδὸν ἐλησημονήθη τὸ σφάλμα τῆς Μαριάννας. Εἶδε μόνη της πόσον θὰ ὑπέφεραν διὰ τὸ ὁμολογήσασθαι, καὶ τέλος τὰ ἄφισε διὰ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν πατέρα των . . .

Ἄλλ' ὁ κ. Μάρσαλ, ὁ συνήθως τόσο μαλακὸς καὶ ἀμέριμος, ἄμα ἤρχετο εἰς τὰ στενὰ καὶ ἐλάμβανε μιαν ἀπόφασιν, ἔμμεν ἀκλόνητος εἰς αὐτήν. Καὶ ἡ μόνη ὑποχώρησις ποῦ ἔκαμεν ἦτο ἡ ἔξις : ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς, ἐδέχθη καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσουν τὴν Δευτέραν αἱ τέσσαρες ἑξῆριστοι . . .

Ὅλον τὸ σπιτικὸν ἔγινε πάλιν ἀνωκάτω. Ἡ μὲς Δάλυ ἐκάθητο κ' ἔκλαιε ποῦ ἔχανε τὰς ἀτυχεῖς μαθητριάς της, τὰ μικρὰ ἔκαμναν ὅτι ἐπερινοῦσε ἀπὸ τὸ χεῖρ των πρὸς χάριν τῶν θυμάτων, αἱ ὑπρέτριες ἦσαν εἰς τὸ πόδι, καὶ ἡ κυρὰ — Ραίτ διηρμήνευε τὴν λύπην της μαγειρεύουσα τὰ φαγητὰ ποῦ ἄρσασαν εἰς τὰ τέσσαρα μεγάλα κορίτσια. Ἡ Μαρία καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ ἠναγκάσθησαν ν' ἀφίσουν κατὰ μέρος τὴν λύπην των καὶ νὰ ἐργασθῶν πολὺ, διότι ἦσαν πολλὰ πράγματα ν' ἀγορασθῶν καὶ τὰ παλαιὰ φορέματα νὰ διορθωθῶν, καὶ νέα νὰ ἐτοιμασθῶν. Ὁ κ. Μάρσαλ πολὺ ὄλιγον ἔμμενε στὸ σπῆτι, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὰ κατεβασιμένα καὶ τὰ κλαμμένα πρόσωπα ποῦ ἐβλεπεν ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐχάρη πολὺ ὅταν ἦλθεν ἡ Δευτέρα, διότι ἡ καρδιά του εἶχε ἀρχίσῃ νὰ μαλακνῇ καὶ

ἦτο φόβος μήπως ἀνατραπῇ ἡ ἀπόφασίς του . . .

Τέλος, ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ πατέρας ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν σταθμὸν μόνη ἡ κυρία Μάρσαλ, ὄχι ὁμοῦ καὶ ἡ μὲς Δάλυ μὲ τὰ μικρὰ . . .

— Δὲν θέλω γύρω μου πολλὰ δάκρυα ! εἶπε . . .

Ἐβαλε τὰ τέσσαρα κορίτσια του εἰς τὸ βαγόνι, τὰ συνέστησεν εἰς τὸν δὲν ἔργον νὰ τα προσέχῃ ἕως τὴν Μπαθ, — καὶ ὁ χωρισμὸς συνετελέσθη . . .

Ἐξελίγησε τὸ τραῖνον. Ὅταν δὲ τὰ κορίτσια ἔμειναν μόνα, τότε πλέον ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπήγαιναν στὰ ξένα χέρια. Ἐως τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἦσαν παραπολύ ἀπασχολημένα μὲ τὸ πῶς νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν κακὴν των μοῖραν, καὶ δὲν εἶχαν προφθασῇ νὰ σκεφθῶν ὅτι συνετελεῖτο τὸ ἀνεπανόρθωτον. Καὶ τὰ ἐπίσπε τότε ἕνας φόβος, ὥστε ἐπαρακαλοῦσαν ἀπὸ μέσα των νὰ συμβῇ καμμία ἐκτροχιάσις, διὰ νὰ μὴ φθάσουν εἰς τὸν πρὸς ἂν ἔρον . . .

Μόνη ἡ Μαριωρὴ ἐφαίνετο κάπως παραγορημένη ἦτο μάλιστα ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ τὴν εἶχε πάλιν τὴν Δωροθέαν της ἀποκλειστικῶς ἰδικήν της, ἀλλὰ, ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν Μπαθ, προθύμως θὰ ἐχάριζε καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ πάλιν εἰς τὸ πατρικὸν της σπῆτι . . .

Ἡ μὲς Μπάρκερ ἐπεριέμενε τὰς νέας μαθητριάς της εἰς τὸν σταθμὸν. ἦτο δὲ αὐτὴ ὑψηλὴ καὶ ἰσχνή, μὲ τίποτε τὸ ἐλακυστικὸν εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τοῦς τρόπους της. Ἦτο ἄλλοτε πτωχὴ διδασκάλισσα καὶ ἔδιδε μαθήματα εἰς τὰ σπῆτια, ἀλλὰ, ὅταν ἀπέθανε μιὰ θεῖα της καὶ της ἄφισε μιαν μικρὰν κληρονομίαν, ἀμέσως ἔβρασε παρθεναγωγεῖον, καὶ κατέρησε νὰ φημισθῇ τὸ ἐκπαιδευτήριόν της ὡς ἴδρυμα, ὅπου τὰ κορίτσια ἀντρέφοντο μὲ τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς παιδείας χωρὶς τὰς ἀμφιβόλους νεωτεριστικὰς ἰδέας, καὶ πολλοὶ πατέρες, ριζωμένοι εἰς τὴν πίστιν των πρὸς τὰς παλαιὰς μεθόδους, ἐνεπίστευοντο εἰς αὐτὴν τὰ κορίτσια των χωρὶς κανένα διαταγμὸν . . .

Αὐτὴ ἡ θεωρία της ἐπέτρεπε νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν της, χωρὶς τὴν πολυτέλειαν πολυαριθμῶν καὶ πολυδαπάνου διδακτικῶν προσωπικῶν. Δὲν της ἄρσεν καὶ πολὺ-πολὺ τὸ ἐπάγγελμά της, ἀλλὰ ἔκαμε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ ἐδίδασκε πολὺ καλὰ τὰς μαθητριάς της, δὲν κατέρησεν ὁμοῦ νὰ τὰς κάμῃ εὐτυχεῖς κοντὰ της, ὄχι διότι ἦτο κακὴ, ἀλλὰ διότι ἐκ φύσεως δὲν ἦτο ἰκανὴ νὰ ἐλκύσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην των . . .

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἀπρόοπτος ἀφίξις τεσσάρων νέων μαθητριάων ἦτο πηγὴ χαρῆς καὶ ἀγαλλιάσεως δι' αὐτήν, καὶ τὰς ὑπεδέχθη γελαστῶ καὶ εὐχαριστημένῃ . . .

Δὲν τὴν ἐτάραξε καθόλου ἡ βωβαμάρα, μὲ τὴν ὅποιαν ἔγιναν δεκτὰ τα καλά της λόγια, διότι ἐγνώριζε πόσον στενοχωρημένα καὶ δυσθυμα εἶνε εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὰ κορίτσια, ἐκτὸς δὲ τούτου, ὁ κ. Μάρσαλ τῆς εἶχε κάμῃ λόγον εἰς τὸ γράμμα του, πόσον ἐπιφυλακτικαὶ καὶ δελεαί ἦσαν αἱ κόραι τοῦ πρὸς τοὺς ξένους . . .

Ἐκαμιν εἰς αὐτὰς διαφόρους ἐρωτήσεις διὰ τὸ σπῆτι των, καὶ ἐχάρη ἐνδομύχως ὅσαν ἦκουσε πῶς ἦσαν καὶ ἄλλα τρία νεότερα κορίτσια . . .

Ἡ Δωροθέα ἀπεκρίνετο ἀκριβῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, καὶ τίποτε περισσότερον. Εἰς τὸ τραῖνον εἶχε βάλῃ τὰς ἀδελφὰς της νὰ της ὑποσχεθῶν ποτὲ νὰ μὴν προδώσουν τὸ γεγονός ὅτι εἶχαν μαθητριά . . .

— Διότι, ἔλεγε, δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ μάθουν οἱ ξένοι ὅτι ἡ διχόνοια εἰσέβαλεν εἰς τὸ σπῆτι μας, καὶ δὲν πρέπει νὰ δώσωμεν ἡμεῖς ἀφορμὴν νὰ κατηγοροῦν οἱ ἄλλοι τὴν μαίμα ὅτι μας ἐδίωξε . . .

Μὴ σκοτίζεσαι διὰ τὸν κανονισμὸν . . . (Σελ. 102, στ. 4.)

Κατὰ τύχην, οὔτε ὁ κ. Μάρσαλ εἶχεν ἀναφέρει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, αἱ δὲ ἐρωτήσεις τῆς μὲς Μπάρκερ δὲν ἦσαν τοιαύτης φύσεως ὥστε νὰ διευκρινίσουν ἐκεῖνο τὸ οἰκογενειακὸν ἀτύχημα . . .

Τὸ ἀμάξι ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μεγάλο, σκυθρωπὸν κτίριον, εἰς ἕνα ἄσχημον δρόμον. Τὰ παράθυρα εἶχαν θάμπα γυαλιὰ εἰς τὰ χαμηλά των πλαῖσια, διὰ νὰ μὴ βλέπουν οἱ ἔξω μέσα, οὔτε οἱ μέσα ἔξω καὶ αὐτὸ ἠῤῥε τὴν μελαγχολικότητα τῶν δωματίων, — ὅπως ἀπεφάνθη ἡ Δωροθέα. Ὁ διάδρομος ἦτο στενὸς καὶ σκοτεινός. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἦτο μιὰ μεγάλη αἰθουσα παραδόσεων ἐφωτισμένη μὲ θρανία, καὶ μιὰ μικροτέρα, ὅπου τὸ βράδυ ἐμελετοῦσαν αἱ οἰκότροφοι γύρω εἰς ἕνα μεγάλο τρα-

πέζι. Ἀριστερὰ ἦτο ἡ αἰθουσα τῆς μουσικῆς, ὅπου ἦτο τὸ πιάνο καὶ ὅπου ἐκάθητο τὸ βράδυ ἡ μὲς Μπάρκερ. Τὰ ἐπιπλα ἦσαν παλαιὰ καὶ βαρᾶ, καὶ μόνον ἡ αἰθουσα τῆς μουσικῆς ἦτο στρωμένη μὲ ἕνα παλαιὸν καὶ ξεθωριασμένον τάπητα. Κηλίδες ἀπὸ μελάνην ἐφαίνοντο εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὰ θρανία, καὶ εἰς τὴν ὀροφὴν ἀκόμη μερικὸι χάρται ἦσαν κρεμασμένοι εἰς τὰς αἰθούσας τῶν παραδόσεων καὶ τῆς μελέτης, ἐνῶ εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς μουσικῆς ἦσαν μερικὰ φωτογραφικὰ συμπλέγματα τῶν σφηνῶν μαθητριάων τοῦ σχολείου ἐντὸς στενῶν μαύρων πλακισίων. Δὲν ὑπῆρχαν οὔτε παραπετάσματα, οὔτε γλάστρες μὲ φυτὰ, οὔτε κανὲν κομψοτέχνημα, καὶ εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὅποια ἤρχοντο ἀπὸ φωτεινὸν καὶ εὐμορφὰ στολισμένον σπῆτι, ἡ διαμονὴ ἐκέλη ἐφάνῃ ἀνυποφόρος μελαγχολική . . .

— Καλῶς ἦλθατε εἰς τὸ Ἐκπαιδευτήριον τῆς Ἀλβιδῶνος, εἶπεν ἡ μὲς Μπάρκερ, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἡμι-σκότεινον διάδρομον ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ το θεωρήτε ὡς δευτέρον σπῆτι σας . . .

Ἦκουσε κατὶ πνευμένα γέλια ἐρχόμενα ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τῆς μουσικῆς, καὶ διεκόπη . . .

— Τί κάμνετε αὐτοῦ, Ρόζα ; ἠρώτησε . . .

— Ἐτοίμασα τὸ αὐριανὸ μάθημά μου τῆς μουσικῆς, μὲς Μπάρκερ ! ἠκούσθη ἡ ἀπάντησις, καὶ ἕνα κορίτσι μὲ ὑψηλὸν ἀνάστημα, ἀλλὰ μὲ κοντὰ καστανὰ μαλλιά, καὶ μ' ἔξυπνο, γελαστὸ πρόσωπον, παρουσιάσθη . . .

— Δὲν ἔχεις καμμία δουλειὰ ἐκεῖ-μέσα τώρα . . .

Πήγαινε ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης. Ἡ μᾶλλον . . . στάσου. Ὁ θεῖός σου, καθὼς μανθάνω, εἶνε φίλος τοῦ κ. Μάρσαλ, ἔλα λοιπὸν νὰ γνωρισθῆς τώρα κ' ὄλα μὲ τὰς δεσποινίδας Μάρσαλ. Ὁδήγησε τὰς νέας συμμαθητριάς σου εἰς τὸ δωμάτιον των ν' ἀλλάξουν, καὶ κάμει νὰ μὴν αἰσθανθῶν ὅτι λείπουν ἀπὸ τὸ σπῆτι των . . .

— Εὐχαριστῶς, μὲς Μπάρκερ ! ἀπήτησεν ἡ Ρόζα, καὶ ὠδήγησε τὰς τέσσαρας ἀδελφὰς εἰς ἕν σχεδὸν γυμνὸν ἀπὸ ἐπιπλα ὑπνωτήριον, ὅπου ἦσαν ἤδη τοποθετημένα τὰ πράγματά των. Ἡ Ρόζα ἐκλείσσε μὲ προσοχὴν τὴν θύραν καὶ ἐπειτα ἐκόνταξε ἀκόμη προσεκτικώτερα τὰς νέας της συμμαθητριάς, αἱ ὅποια εἶχαν τὴν κατῆφειαν ζωγραφισμένην εἰς τὰ πρόσωπά των . . .

— "Αχ! καίμενα κορίτσια! ανέκραξε καλώς, έσείς φαίνασθε παγωμένες απομεία και άπεξω!... Είνε αλήθεια πώς ό θείός μου έσύστησε στους δικούς σας να σας σταλούν εδώ;

— Ναι, έψιθύρισεν ή Δωροθέα.

— Τι βλακεία! άν και είνε έξυπνος άνθρωπος ή παρατήρησεν ή Ρόζα, και συγχρόνως έκάθησεν επάνω εις ένα κρεβάτακι κ' έκουνούσε τά πόδια της. Έν πρώτοις, μ' έστειλε έμένα εδώ, διότι δεν ήξευρε τί να με κάμη, και κάπου φαίνεται τον συνήγησεν ή μίς Μπάριερ και τον εκατάφερε να με στείλη, και τώρα, αντί να πιστεύσω έμένα, και να με πάρη από αυτήν την κόλασιν, βάζει και κ' έσας άκόμη!

— Μά, είνε τόσο άσχημα εδώ;

— Όλα τά σχολεία είνε φρικτά, εδώ όμως είνε σωστή ή φρίκη, απήγησεν με γελαστόν τόνον ή Ρόζα. Είμπορεί και να συνήθιστε, όμως... Για όνομα του Θεού, μην φανίσιθε έτσι λυπημένες, παρά βγάλετε τά επανωφοράκια σας... Θα σας καλώρη, άν δεν τα βγάλετε.

Έβγαλαν τά καπέλλα και τά επανωφοράκια των, ενώ ή Ρόζα τάς εκύταζε σιωπώσα. Έξαφρα ήκούσθη ένα βήμα άπ' έξω. Η Ρόζα επήδησεν από τό κρεβάτι, ήρπασε τό κουτί με τάς τσοκαλάτες — τό αποχαιρετιστήριον δώρον του κ. Μάρσαλ, τό όποιον ή Δωροθέα είχεν άκουμήθη επάνω στον πιπτήρα, — και τό έκρυψε κάτω από τό κλινουσκέπασμα. — Χάριν άσφαλείας... έψιθύρισεν.

Και έκαμε τάχα ότι έβοηθούσε τά κορίτσια, όταν ήνοιξεν ή θύρα και εισήληθεν ή μίς Μπάριερ.

— Πολύ καλά, είπεν εις τάς νέας της μαθητριάς; να δητε τί ώραία που θα περάσετε εδώ μέσα. Έβαλα να λύσουν τά πράγματά σας και να τακτοποιήσουν τά ρούχά σας μέσα στα συρτάρια και τά κομμά σας. Έπάνω από τό τζάκι θα ευρήτε κρεμασμένον τον κανονισμόν, τον όποιον πρέπει να μελετήσετε; αϊ κυριότεραι διατάξεις του είνε ότι δεν πρέπει να μπαίνετε στα δωμάτια των άλλων κοριτσιών χωρίς την άδειάν μου, και ότι δεν πρέπει να όμιλήτε μέσα στες κρεββατοκάμαρες... Σημαίνει ό κώδων διά τό τζάκι πάμε λοιπόν κάτω, να σας παρουσιάσω εις τό επίλοιπον προσωπικόν του σχολείου...

Η Ρόζα εκράτησε την Δωροθέαν όπισω, καθώς εβγιναν αι άλλαι από τό δωμάτιον, με την πρόφασιν ότι ήθελε να της δέση την κορδέλλαν της πλεξούδας της.

— Μή σκοτίζεσαι διά τον κανονισμόν, της έψιθύρισε. Καμιά μας δεν τον τηρή... όσον τουλάχιστον περνά από τό χέρι μας!

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΒΑΝΗΣ [Κατά τό άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μασουάιμ.]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
 ΡΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΦΩΚΙΩΝ Α. ΖΗΣΙΑΔΗΣ
 Βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον **Γάτος της Ανατολής** εις τον 85ον Διαγωνισμόν των Δύσεων (18ε μαθητών του 1904, σελ. 411)

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

— Έγω γνωρίζω πάντοτε από τό πρώτι καιρός θα είνε δλην την ημέραν έως τό βράδυ, — έλεγεν ένας άποστρατος ναυτικός.

— Πώς; πώς; — τον ήρωήσαμεν.

— Απλούστατον πράγμα. Τό πρώτι αυθαίωνα εις την τράπεζαν μου, και κιν τάξω δλόγηρ τον όριζοντα και τον ούρανον. Από τά συννεφάκια που θα ιδώ, εκλέγω τό μικρότερον προσήλων εις αυτό τά βλέμματα αρκετά λεπτά της ώρας άν τό συννεφάκι μικραίνει και βαθμηδόν χάνεται, είμαι βέβαιος ότι ό καιρός θα είνε λαμπρός; άν όμως μεγαλώνη, παίρνω τό άδιάβροχόν μου και την ύπερέλλαι μου...

Και ό λόγος τούτου είνε απλούστατος. Όταν ή άτμόσφαιρα είνε φορτωμένη με ηλεκτρισμόν, υποτίλεγμα του όποιου είνε ή βροχή, τά μεγαλύτερα σύννεφα έλκουν τά μικρά και διαρκώς μεγαλώνουν και μαυρίζουν έως όποι παραφορτωθούν με νερό και άρχίσουν να το ρίπτουν κάτω. Όταν όμως ό άτμοσφαιρικός ηλεκτρισμός διαλύεται και χάνεται, τά μεγάλα σύννεφα κομματιαζονται και αυτά, και βαθμηδόν διαλύονται και χάνονται.

Ό έλέγχος έχει περισσοτέρους μύς εις μόνην την προδοικίδα του, παρά όιοδήποτε άλλο ζώον εις όλον τό σωμα του. Κατά τον φυιοδόλην Κυβέρον έχει ύπέρ τάς 40,000, ενώ όλαι οι μύς του ανθρώπινου σώματος είνε μόνον 527. Αϊ χιλιάδες δε εκκιναι των μυών έχουν άπειρον ευκαμψίαν και συνδέονται μεταξύ των κατά τρόπον τοιαύτον, ώστε ή προδοικίς δύνα-

μι να κινήται προς πάσαν διεύθυνσιν και να κάμνη ό,τι κάμνουν τά γέρια του ανθρώπου βοηθούμενα με τά τελειότερα εργαλεία.

«Όταν ήμουν παιδι — γράφει ό μέγας Άγγλος συγγραφέας Μακωλαϊν, άφηγούμενος διάφορα συμβάντα της παιδικής του ηλικίας — ήρ, ιξα πάντοτε κ' έδιάβαζα τον πολύ βραχίον κάθε βιβλίον που έτύγαινε στα χέρια μου; αλλά εις τό τέλος εκήστης σελίδος έσταματούσα και ήνάγκαζα εαυτόν μου να επαναλάβη την έννοιαν των περιόδων που είχα διαβάση εις εκείνην την σελίδα. Εις την άρχην εύρισκα ότι έπρεπε να την διαβάσω δύο και τρείς φορές πριν σχηματίσω ακριβώς ιδέαν περί του περιεχομένου. Αλλά με αυτόν τον τρόπον τώσον έντυνείσι εις τό να διαβάω προσεκτικά, ώστε κατόπιν και μίαν φοράν άνεργνώσκων έν βιβλίον ήμπορούσα να το επαναλάβω από την άρχην έως τό τέλος, χωρίς να παραλείψω τίποτε ουσιώδες.»

Έπρωούσεν ό Κωσταντής με την παραμύθιον του από τό εργαστήριον ενός πεταλότου. Πρώτην φοράν είδα να πεταλόνουν άλογα, και έστάθη κ' έθαύμαζεν αρκετήν ώραν.

Όταν επέρστρεψαν εις τό σπίτι, εκάθησε να διηγηθή τό θαυμάσιον που είδε εις την μητέρα του.

— Μαμιά! είδα σήμερα έναν άνθρωπο που φτάνει άλογα.

— Μπα! και τά έκαμνε καλά;... ήσαν ζυλένια ή μολυβένια τά άλογα;

— Όχι, μαμιά, και σύ... Ητανε μεγάλα και ζωντανά άλογα! Τόν είδα μέσα στο σπίτικι του. Είχε τελειωμένο κ' έβλας ένα ώραϊο κόκκινον άλογο, και του εκάρφονε τό ένα του πόδι!

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1904

[Όπως λέγει ό Όδηγός του Συνδρουητού, εις την άπονομήν των Βραβείων, έλαβα ύπ' όψη μου μου μόνον εκεινους, οι όποιοι μου έστειλαν εντός της προθεσμίας την ζητηθεισαν σημείωσιν περί των Ευσημων, τα οποια τούς άπενεμήθησαν κατά τό διάστημα του έτους 1904. Ηέλιον να έστειλαν και άλλαι σημειώσεις, και να μην έλήθησαν. Διά τούτο καλόν είνε αι σημειώσεις, διά τό ασφαλές, να πτέλλονται επί συστάσει. Συχαίρω τούς βραβευθέντας και τούς παρακαλώ να εκλέξουν τά Βραβεϊά των, συμφώνως με τον Όδηγόν. Ευχαριστώ δε τό Κοινωνικόν Κρίνον, την Αύραν του Ηηλίου και τον Έλληνα Αθλητήν, οι όποιοι, εκτός των ίδιων σημειώσεων, μου έστειλαν και γενικώς Στάτιστικώς των Ευσημων του 1904 και πολύ μ' έβοήθησαν εις την εξέλεξιν και την διαλογήν.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Άσπίς της Αθηνών έλαθεν Έύσημα 127.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Κοκκινον Κρίνον 116. — Τσιανού Γλαυμύ, 94.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ Άνάγονος του Νέσσου, 78. — Έλλην Αθλητής, 70. — Ζαχαρίας, 70.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άθωα Καρδιά, 69. — Δοκίμοσα των Σαλόγων, 68. — Ηλεκτρικός Σπινθήρ, 67. — Έλασαν του Αίνου, 64. — Κίτρινο Νέμωρο, 59. — Ένδοξον Μεσολό-

γιον, 52. — Δάσος Φοινίκων, 50. — Γάτος της Ανατολής, 46. — Πύργος της Πέτρας, 40. — Περωμείον, 40. — Παδική Χαρά, 40. — Ναναικό, 38. — Χειμωνιάτικος Ηλιος, 37.

ΕΦΗΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Διάφορος Άσπίς, 33. — Χειμωνιάτικον, 33. — Ακακία, 29. — Αϊολος, 29. — Μανελίς, 29. — Νυμφοκόραξ, 28. — Τριπόλιμος, 28. — Υψηλότης Άσπίς, 27. — Άσπρος Άράνης, 20. — Αόρη των Έλιών, 9. — Ρόδον της Ανατολής, 18.

Έλαβον άκόμη Έύσημα και οι εξής: Μελαγροκίον Έρημίτης, 16. — Μυστηριώδης Φύσις, 16. — Τύλλος Όστίλλιος, 14. — Ζαχαρίας Καβδουλίτης, 14. — Έρωτόν Προσωπίον, 13. — Αύρα του Ηηλίου, 14. — Άπόγονος του Πύργου, 11. — Άγγελος της Νίκης, 11. — Γαλή της Αγκύρας, 11. — Αδάμας του Παραδείσου, 11. — Δευκή Νύξ, 10. — (Οι λαβόντες κάτω των 10 δεν αναφέρονται, διότι είνε πολλοί.)

Γενίονησι: Με τό σημερινόν φύλλον τελειώνει ή Δ' τριμηνια του 1905. Όστε παρακαλούνται οι λαβόντες εύσημα από της Δεκεμβρίου μέχρι σήμερα, να μου στείλουν την πρώτην περί αυτών σημείωσιν, συμφώνως προς τον Όδηγόν. Η Σημείωσις πρέπει να είνε γραμμένη εις χωριστόν φύλλον χαρτου, να φέρη όνομα, ψευδώνυμον και διαμονήν του συνδρουητού, και αναλυτικόν Πίνακα των ληθέντων Ευσημων, π: χ: «Εις τό τάδε φύλλον, εις τον δεινα Διαγωνισμόν (ή εις την Αλληλογραφίαν) έλαβα εύσημα τόσα... Άθροισμα: Έύσημα τόσα.»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η άναχωρούσα θεία εις τον αξιόλογον άνεψόν της:

— Έλα, καιμένο, δός μου την τσάντα μου γρήγορα, κ' ή ώρα είνε παρά πέντε...

Ο άνεψός:

— Ένωσια σου, θεία, και δεν χάνεις τό τρέπον. Ο μπαμπάς έβαλε τό ρολόγι του ένα κάρτο εμπρός, για να φύγη μια ώρ' άρχητερα!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ότι μερκοί δεν ένόησαν άκόμη διά ποιόν σκοπόν έπέδιδλται εις τούς λύτας να γράσουν τάς λύσεις των επί ιδιαιτέρων χαρτου και δι' αυτό, όπως ό Σίγμος παραδειγματός χρίν, κόπτον τό περισσεύον μέρος από τά λύσεσφά των! Αλλά κατ' αυτόν τον τρόπον, ή όμοιομορφη καταστρέφεται, και κατόπιν οι λύσεις να είνε πάλιν γραμμένα εις διαφόρου σχήματος και μήκους χαρτιά και χαρτόνια, όπως και πριν εκλώσω τον χάρτην των Λυσων, — πράγμα, τό όποιον μ' έδυσκόλευε πολύ. Δυστόν, παρακαλώ τους φίλους μου να μη κόπτον τά φύλλα του Λυσούχαρτου, αλλά να μου τα στέλλουν ολόκληρα, άκέραια. Το είνε εύρω ότι τό κάμνουν διά να μη βαρύνη ή επιστολή των αλλά είμπορούν να τα στέλλουν εντός άνοικτου φακέλλου, ή υπό ταινίαν, ως χειρόγραφα, και τότε πληρώνουν μόνον πέντε λεπτά.

Τό Ξεσπάθωμα προδίδει. Και πόσον προδίδει, όά το είητε εις προσεχές φύλλον, όπου θανάφωρο ύλους όσοι ξεσπάθωσαν εις τό διάστημα της πρώτης τριμηνιας, ή όποια λήγει σήμερα.

Κ' επειδή άνέφερα την λήξιν της τριμηνιας, παρακαλώ τούς τριμηνιας συνδρουητάς, όσοι θέλουν να έξακολουθήσουν, να νάνεώσουν την

συνδρουήν των, διότι άλλως ή άποστολή του φύλλον θα διακοπή.

Η επιστολή σου, Ναναικό [ΕΕΕ], όραιότητα, έβπα εις τον κ. Φαίδωνα πόσον σου άρέσουν τά μυθεσφάματα τά οποια βασίζονται εις μίαν μεγάλην φίλιαν, ως ή του Δάμνος και Φιντιου, των τριών Σωματοφυλάκων κτλ. Το γούστό σου δεν είνε καθόλου άσχημόν. Το πάρεχαι όραιότερον, ύψηλότερον, βεότερον αίσθημα από την φίλιαν: Αλλά πάλιν... είμπορεί κανείς να διαβάση αιώνιως μυθεσφάματα περί φίλιας;

Πολύ άλιγοι. Υπό Πατρίδος, [ΕΕΕ], με πάρα πολύ άλιγοι. Άλλην φράσιν επικρατούσεν ή ιδέα ότι ή Διάπλασις είνε διά μικρά παιδία, και άμα έμεγάλωναν όλιγοι οι συνδρουηταί μου, με άριαν: Αλλά σιγά-σιγά ή ιδέα αυτή επέρασεν εις τάς προλήψεις του Μεσαιώνας, και τώρα δεν ύπάρχει όριον ηλικίας. Ο Νυμφοκόραξ π: χ: τό όποιοι είνε προχέος την εικόνα, δεν πιστεύω να είνε παιδι... Οι βέβαιες συχνά, αναγγέλλω άρραδοναι και γάμους συνδρουητηρών μου. Έχω λοιπόν αναγνώστας από έπτά έτών, που διαβάσαν τό «Σχολείον των Ζωων» έως... έως... έως πόσον να είπα: Μά την αλήθειαν, κ' εγω δεν είθεύρω. Τούτο μόνον είθεύρω, ότι τό περιδικόν μου γενικώς είνε τό περιδικόν της νεολαίας.

Και έσα-έσα, ιδού τί μου γράφει εις την ώρα των της έπιστολής, ή Μαρτίνα της Χίου [ΕΕ]: «Όταν έβη τό φύλλον σου, μαλλονόμεν ποίος να το διαβάση πρώτος; και είμεθα εξ εις τό σπίτι του σε άναγνώσκωμεν, από τη μαρμά, έως τα μικρότερα μου άδελφια... Και εύτυχώς, είμεθα άνθρωποι με δύο μάτια και με δύο αυτιά, και μίς άρεσουν όλα.» — Σου έστειλα τά φύλλα που εξήγησες, Μαρτίνα της Χίου, και φαντάζομαι την χαράν σου που έχεις να δέσης τόσους τόμους μου και να γεμίσης την βιβλιοθήκη σου!

Απερίτραπον είνε τό τί γίνεται εις τό σχολείον της Αύρας της Έλευθερίας [Ε]. Φαντασθήσε ότι εις την τάξιν της, όλαι αι μαθήτριάς είνε συνδρουητριάς μου, εκτός δύο-τριών τό πολύ. (Ε! δεν τάς ξεσπάθωντε και αυτές, να τελειώνη;) Διωνίως διά την διάπλασιν θυλιών και φωνηώνται με τό ψευδώνυμά των. Έκλήευσαν δε όσαι δεν έχουν και θα πάρον και αυτά. «Όστε, — επιλέγει ή Αύρα της Έλευθερίας, — μη φοβήσαι ότι θα λείψη πατέ ή ζωηρότης των ψευδωνύμων, και άς λαμβάνονται επί πληρωμή.»

Σ' ευχαριστώ πολύ διά τάς ενεργείας Αρτεμίδε' Ηλιε [Ε]. Είμαι βέβαιος ότι θα διασκεδάσες λαμπρά εις τον παιδικόν χορόν του Παρνασσού και ευχαριστώσας θα διαβάσω τάς εξ αυτού έντυπώσεσι σου.

Όραία τό «Όνειρα» σου, Έλληνοποι [ΕΕ]. Μ' ευχαριστήσαν πολύ όσα γράσεις και περί των μνημών, οι όποιοι αυτώνονται και πληθύνονται. Αλλ' αυτό δεν κάμνει άλλο και να μαρτυρή την άξίαν του ίδιου μας περιοδικού. Διότι τά καλά φιλοτιμείται κανείς να μιμηθή; έπειτα τό φύλλον μας κερδίζει και από την σύγκρισιν.

Ο φίλος μου Τριπόλιμος [Ε] πάσχει και αυτός από την ασθένειαν της Κόρης του Αιδέου, δηλαδή από Διαπλασιότα. Και ξευρετε ποίον άνεκάλυψεν ότι είνε τό μόνον ίατρικόν; Το Ξεσπάθωμα, άγαπητό μου φίλοι, τό ξεσπάθωμα!

Ίδου τί δουλείς έχει ή καλή μου Ακακία [ΕΕΕ]: «Προγμύζω τον Άχλεια όταν επιστρέψη από τό Σχολείον φροντίων διά την μικράν μου αδελφήν, ή όποια σχεδόν πάντοτε είνε μαζί μου βοηθώ λιγάκι στο σπίτι μελετούσσημα: εις πρώτης τριμηνιας, ή όποια λήγει σήμερα.»

Κ' επειδή άνέφερα την λήξιν της τριμηνιας, παρακαλώ τούς τριμηνιας συνδρουητάς, όσοι θέλουν να έξακολουθήσουν, να νάνεώσουν την

φίλου μου Άστερόδωτος Όθωνού [ΕΕ]. Φαντασθήτε άφού εις τό τέλος ήναγνώσθη να βάλη τά περιεχόμενα, όπως εις τά βιβλία. Ίδου αυτά: «Άγροτική ζωή. — Διήγημα επί τη βάσει των ψευδωνύμων των συνδρουητών. — Η Διάπλασις. — Άπρωτιχίς εις την Διάπλασιν. — Αυτόγραφα. — Παιδικόν Πνεύμα. — Εικόνας.» Δηλαδή όλίγ' άπ' όλα.

Είμαι πολύ ευχαριστημένη, Άερίλιμος Χαρά [ΕΕ], από την διάδοσιν του φύλλον εις την πόλιν σας. Και είμαι βέβαιος ότι με τάς ενεργείας σας, οι συνδρουηταί θα έξουσιν άκόμη. Όραία τά λέγεις δι' αυτούς που περιμένουν είδοποιήσιν, διά να κάμνουν τό χρέος των. Αλλ' είνε πολύ άλιγοι, ευτυχώς, και δεν το παραμελούν. Σκοπίμως. Έπειτα ύπάρχουν κάποτε και «λόγοι άνεξάρτητοι της βελήσεως». Δεν είνε έτσι;

Είδες λοιπόν, Δευκή Νύξ [Ε], ότι οι φόβοι περί των Ξεσπάθωτων του Άνανια όσαν μάταιοι... Αλήθεια, προχέος είχα την ευχαριστήσιν να γρωπίσω εις τό Γράφειόν μου την κυρίαν αδελφήν σου, ή όποια μου είπε πόσον με αγαπήει (άν και αυτά τό ήξευρα καλά). Όταν θα της γράψης, είπέ της ότι εύχούσασ έξέχασεν εις τό Γράφειόν μου ένα χαρτί με ώραίές άσπρες σταφίδες. Αν ήξευρα την διεύθυνσιν της, θα της τάς έστειλα; αλλ' ούτε την ήξευρα, ούτε ήθε κανείς να τάς ζητήση; έτσι έπείναν, και τάς έγραψαν ό Άνανιας με τάς αδελφάς του!

Όχρόν Αμύραντον [ΕΕ], σε παρακαλώ να ευχαριστήσης την καλήν σου μητέρα διά την τόσην τμηνητικήν και κολλυκειτικήν ιδέαν που έχει δι' έμέ. Χαίρω που έγνώρισθες με τόσον καλούς μου φίλους; και βέβαια θα συνεργασθής! Τά έξωφύλλα των τόμων που ζητείς, πολούνται 20 λεπτά τό έν.

Έστειλα την κάρταν σου Αγγή Ψυχή [Ε]. Η επιστολή σου όραία Αϊ άποτυχίας εις τό ξεσπάθωμα δεν πρέπει να σε αποθαρύνουν. Με την υπομονήν και με την έπιμονήν επισυγχάνει κανείς ό,τι θέλει.

Ξεύρετε ποίος έχόρευσεν περισσοτέρον άπ' άλλους εις τον χορόν του Παρνασσού; Ο Διάφορος Άσπίς, ό όποιος «παντού έχώνετο και πάντοτε σχεδόν έχόρευε.» Εκτός τούτου, παρευρήσαν εις τον χορόν ή Νεραντζούλα, τό Σπασμένο Φανάρι, ό Λαμπρός Κιθαροδός, ό Παταρόν, ό Μέλλον Διλωμήτης, ό Αριελ, ή Μιράντα και άλλοι πολλοί έχοντες ψευδώνυμα και μή. Αυτό μου γράφει... τό πουλάκι.

Μεγάλην έντύπωσιν έκαμην ή περί των γεωφάγων έπιστολή του κ. Φαίδωνος. Πολλοί ένθυμήθησαν την νηπιακήν των ηλικίαν και μου γράφουν πράγματα περίεργα και χαριτωμένα. Το Υπό Πατρίδος π: χ: έρωσε «τοίχον, πέτρας, χωματια, και ότι άλλο εύρισκε προχείρον, μακαρίως, ως τό καλλίτερον έδωσμε.» Το δε Φορητέλλο [ΕΕ], άφού έπαυσε να πρώην τοίχον, ήρχισε να πρώην κινωλιαν! «Αντί νάγώροσιν — μου γράφει, — είτε καμαρές είτε άλλο τι γλυκισμα, ήγάραιε κινωλιαν, την όποιαν έρωσα άν τό καλλίτερον κουφέτο. Τώρα, εύτυχώς, άφισα και τάς δύο συνηθείας.» Αυτό έλπεις! να διαβάση Διάπλασιν και τά πρώην τοίχον!

Έγχαίνουσα τά ψευδώνυμά των, ξεχόμαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Παταρόν του Μυελιηραίου [Η.Ε.Κ.] Παγοδρόμος (Π.Τ. και [ΕΕ] διά την ώραίαν και καλλιγραφικατάτην έπιστολήν.) Άνθος του Ηηλίου (Φ.Α.Ε.) και Πύργον του Αγύγιου (Ι.Μ.Κ. τό προσωνύμιον δεν είνε έλεύθερον).

Η φίλη μου Άννα Π. Κ. πρέπει να μου στείλη μερικά ψευδώνυμα προς έκλογήν, διότι τό μόνον που προτείνει, άνήκει εις άλλην.

Ο φίλος μου **Αλέξανδρος Σ. Ζ.** πρέπει να πληρώσει 1 δραχμήν διά ψευδώνυμον, και 50 λεπτά εν δέλη· να μεταβληθῇ ἡ ταμεια του (το ὑπαίτιον δρωμὸν δὲν εἶνε και ἀπλότος ἀνάγκη, διότι δὲν σημαίνει τίποτε ἐν τῷ φύλλῳ διευθύνεται εἰς τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του.)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν· τὸ Πελοπόννησος Μπαμραννας με τὸν Σιγ-Αι-Φαλονά, Ζουλέικαν, Μενελλί, Ζωήλικη και Παταράκ· ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρος με τὸν Νυκτοκόρα και Φίλην τὸν Ζῶων· ἡ Αἰρα τῆς Νυκτὸς με τὴν Ροδοδάκτυλον Ἑλῶ, Βαρυαλοῦσαν Ὀρράνην, Ροδίτσουσαν Αἰγὴν και Λουλαῖδὸν τῆς Καρδίας· ἡ Δαλαγιάς με τὸ Κίμα τῆς Μεσογειου και Θεταλομαργα· ἡ Θεταλομαργα με τὸ Θεσσαλιμὸ-Μενεξεδάκι, Ἄνθος Ἑλπίδος, Γαλήν τῆς Ἀγκυρας, Γηγοτάν Ἑλληνοπαῖδα και Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας· ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα με τὴν Διακρυφθεῖσαν Ἀρσακαῖδα, Φίλημα Σκίης, Δικηρόδον τῆς Νεολαίας, Αἰμοσταγῆ Χρωσθηρα και Ὀρεκτινὸ Ραπαρῆν· ἡ Χρυσὸς Ἄσπρη με τὴν Ἀνάλιστον Χαράν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Πάντα Γελαστὴν και Ἰδιότροπον Νεάνδα· ἡ Χαρά τὸν Γοιέον με τὸν Νόκτισσον, Πανταγοῦ Παρόνα, Ἰδιότροπον Νεάνδα, Περωλιανώμενον Ἰουδαῖον και Νήσον τὸν Φαῖακων· τὸ Ὑπερ Παρτίδος με τὴν Πιστην Φίλαν, Ἀβραν τῆς Ἐλευθερίας και Πέρον Σιλβίαν· ἡ Βρυχώμενος Λέων με τὴν Δούκισσαν τὸν Σαλιόνων, Βασιλίσαν τὸν Μυκηρῶν και Δικέφαλον Ἀετὸν· ἡ Ἀττικὸς Ἥλιος με τὸν Τόλον Ὀστίλιον και Ἀλαγαριῶν· ἡ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης με τὸ Ὑπερ Παρτίδος, Τόξον τοῦ Φοῖβου, Ἐρημὸν Πουλί, Νανωκὴν και Νοστιλοῦσαν Δεβίαν· ἡ Ἀνέλιπτος Χαρά με τὴν Αἰγὴν τὸν Ἑλπίδων, Ἄνθος τῆς Ἑλπίδος και Λεβιαδὸν Οὐρανὸν· ἡ Λαυκὴ Νύξ με τὸν Ἀσπρον Ἀράνην, Θαλάσσιον Ἀσπρον και Κοινοναροθρομῆμενον· τὸ Ὄχρον Ἀμάραντον με τὴν Καπηλαῖδα Κύθου, Θαλάσσιον Ἀσπρον, Παρισιὸν Ἀριστοκράτην, Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου και Σανθὴν Φοῖβην· ἡ Ἀγὴ Ψυχὴ με τὴν Δούκισσαν τὸν Σαλιόνων· ἡ Ναυτικὴ με τὸν Μεριστοφελῆ, Σεντιμενέον Ἑλληνοπούλο, Ματρε Σύννεφο, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογίου και Φίλην τὸν Ζῶων.

Τῶν καθυστερούντων ἐστράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέα πρῶτασις, περὶ ἀναλλαγῆς, εἰς δὲν ἀναποδοῖσασιν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρειλόμενα.

Ἐστράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματισμόν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται και τὰ περιέχοντα ἀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐκωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματισμοῦ, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμμοτόσημον τῆς χώρας των ἰσχυνομένου πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ πρῶτου, — ὄχι ἀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀπάζεται τοὺς φίλους τῆς Αἰγῆς τῆς Ἀνοξείας (σήμερον ἐγγίχων τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) αἱ πρῶτασις σου εἰς τὸ προσεχές· Στάσιλῦ (χαίρω πού ἐγίνεως καλά αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ κυριώτερον; τὰ ἄλλα ὅλα διορθῶνται· ὁ κ. Π. σου ἀπῆντησον ἰδιαιτέρως) Χιακὸν Φάρον (ἔχει καλῶς) Τόλλον Ὀστίλιον ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν), Χαράν τὸν Γοιέον ([EEE] ἡ ἐπιστολή σου ἑρασιώτη μου ἤρεσε προπάντων τὸ ἀπλοῦν και ἀπέρτερον ὕψος τῆς· ἀλλὰ και ὅσα γράφεις περὶ τῶν καλῶν μου φίλων, οἱ ὅποιοι εἶνε τῶσον ἐνθουσιασμένοι μαζί μου; μ' εὐχαρίστησαν ὄχι ἀλιγώτερον· πὸς εἶνε ἡ μητέρα;) Βρυχώμενον Ἀετὸνα (αὐτὸ τὸ Παῖδ, Πνεῦμα τὸ ἔχω δημοσύνη και ἄλλοτε) Κίμητα τῆς Κεφαλληνίας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Χρήστον Β. (τὸ ἐστειλα ἐκ νέου) Χειμαυνά-

τικον Ἥλιον (βραβεῖον ἔστειλα· ἐγὼ διαβάσθη κάπου διὰ και οἱ Κινεῖς εἶνε πολὺ δυστυχεῖ ὅταν γίνεται ἐκλειψῆς ἀσέληνης νομίζου· διὰ τὴν τρώγει ἕνας δράκων) Ἀσπὸν τῆς Μακεδονίας (εἶθε νὰ ἐκπληρωθῶν ὅσα γράφεις· βεβαίως με τὸν καιρὸν θὰ συνήθισας νὰ λῆξς περισσότερα· και οἱ δυνατώτεροι λῦσαι οἱ ὅποιοι ἴδουσι τῶρα ὅλας σχεδὸν τὰς Ἀσχίσεις κάθε φυλλάδιον, με ὄλιγας ἤρχισαν) Νήσον τὸν Σειρήνων (χάρτην ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀνθοῖσαν Νεότητα (ἔστειλα) Γεώργιον I. Β. (φυλλάδιον ἔστειλα) Δοῖτα τῆς Καρδίας (ὁ ὅποιος εἶχε νὰ μοῦ σταλῆ μίαν ἐπιστολήν και τὴν ἔχασε! τί κρίμα!) Σερραῖαν τοῦ Σοῦμπερ (ἔλαθα) Ποῖγκωπα τοῦ Μαμαρά (ὁ κ. Π. σου ἀπῆντησον ἰδιαιτέρως· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας και φροντίδας) Μεγάλην Ἑλλάδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· εἶμαι εὐτυχῆς νὰ ἔχω φίλους τῶσον θερμούς και δραστηρίους ὡς σέ) Ἄνθος τοῦ Σολομοῦ (ἔγινε καλά και ὁ μπαμπᾶς; τὰ ἔλαθα) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα ([E] εὐχαριστῶ και διὰ τὸ ξεσπάθωμα, και δι' ὅσα γράφεις και δι' ὅσα ἔχεις ἀποκτήσῃ εἰκοσι τόμους μου; εὐγε!) Κίμα τῆς Μεσογειου ([E] πολὺ καλά ἀπῆντησες και σ' εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσον διὰ τὸ ξεσπάθωμα πού ἔχασες... ἔνοσά σου και ὅα δολὴ ευκαιρία νὰ τὸ ἀναπληρώσῃς, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχη ἡ θέλησις) Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Χρυσόπτερον Ἀγγελο (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 10ον εἶδες βίβλια διὰ τὸ ψευδώνυμὸν σου ἐνεκρίθη) Χαροῦμενην Καρδούλαν (ἔλαθος βραβεῖον και δεκάτηραν) Ἄσπρη τοῦ Ὀρφέως (ἔστειλα ὠραῖα τὸ Παῖδ, Πνεύματα) Νευρόσπαστον (ἔστειλα) Ἀνίθραν τὸν Καρχηδόνων ([E] εὐχαριστῶ πολὺ και διὰ τὸ ξεσπάθωμα και διὰ τὸς στίχους) Κωνσταντῖνον Γ. I. (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας· ἀλλὰ διατὶ δὲν σημειώνεις; και τὸ ψευδώνυμὸν σου;) Ψυχὴν τῆς Δέσφου ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, και χαίρω διὰ τὴν σύστασιν τοῦ σπυτικού, εἰς τὸ ὅποιον εὐχαρῖα κάθε προκοπήν και εὐτυχίαν) Πέτρην Σικανδύλον, Ἐυάτην κτλ. κτλ.

Κίς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 20 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 8 Ἀπριλίου

Ὁ χάρις τῶν λέγων, εἰς τὸ ὅπολον δῖον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ ἑαυτοῦ μας εἰς φακίλλου, ἐν ἑκαστῷ κατῆξι 20 φύλλα και πρῶτος φρ. 1.

158. Λεξιγραφος.

Ἄν ἕνός τραυτοῦ θηρίου
Ἐν ἐπίρρημα πρῶταξῆς,
Ζῶον πάλιν ὀνομαζέτην,
Ἄλλὰ θὰ διαφέρῃ ἡ τάξις.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Τόξου.

159. Στοιχειογραφος.

Με τὴν ζῶνην μου στήν μεσην,
Με φορεῖς και σὲ θερμαίνων,
Ἄν τὴν βράλλῃς και μ' ἐγγίσης,
Τότε ἀμύσεις σὲ ψυχραίνων.
Ἐστειλῆ ὑπο τῆς εἰς ἐπιθυμίας ὑπόστασις

160. Ἀναγραμματιστικός

Ἄνεϊ Ταῦ ἄν βάλῃς Με,
Θὰ ἰδῆς εἰς τῆ στίγμῃ
Μιὰ ἀνθρώπινη φυλή
Ἀπὸ ζῶον νὰ φανῇ.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Τόξου.

161. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

Εἰς τὴν Ἀσίαν τὴν Μικράν τὸ πρῶτον εἶνε
Χώρα
Τὸ δευτέρον μου ἔθνος, — ἀλλ' ὄχι ἐν πάσῃ
[ὥρα...]

Τὸ τελευταῖον στρατηγὸς μεγάλος και πολὺς,
Και τὸ Κυβόλεξον μ' αὐτὰ ἔλιθη παρενθύς.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Τόξου τῆς Καρδίας.
162. Πυραμίδ.

+ Οἱ σταυροὶ Κράτος εὐρωπαϊκόν.
+ + = Γράμμα τοῦ ἀλφάβ.
+ + + = Πόλις αὐστριακή.
+ + + + = Ἐξάρτημα Λέμβου.
+ + + + + = Αὐτοκράτωρ Βυζαντ.
+ + + + + + = Αὐτοκράτωρ Βυζαντ.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἑλπίδος.

163. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας — ἐπίθετον = ἐθνικὸν +
Ἄρχατον ὄπλων — ἄρθρον = ἔξάρτημα πλοίου
Ἄθροισμα ὑποκλίτων : Πόλις ἑλληνική.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Παπαλοῦλην.

164. Ἐκκρυμμένον γνωρικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν
κάτωθε λέξεων και ἐνθῶνον τὰ ἄλλα, καθ' ἣν
εὐρίσκονται σειρὰν, σχηματίζου γνωρικόν:
Πέλιμα, ἄπιον, πέλα, ἐπίτος, κλιώθω, Κλιεῖ.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Οὐδέμου.

165. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης, και ὅτω καθεξῆς, ἀποτε-
λοῦν τὸνομα θρησκευτικῶ ἀναμορφώτου:
1, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, 2, Ἀργοναύτης,
3, Πτηγόν, 4, Πῆς μὴ Ἑλλην, 5, Βασιλεὺς
τῆς Σπάρτης, 6, Μούσα, 7, Ἱστορικὸς, 8,
Πτηγόν.
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Χειμαυνοῦ τῆς Ἑλπίδος.

166. Ἑλλητισπομφορῶνον.

ε-α-σι-αι-οι-ει-ει-αι-ου-αου-ει-α-η-ει
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Φωστῆρος τῆς Ἑλπίδος.

167. Γρίφος ἑθνικός.

Ὁδ (ἐπίθετον) αἰ (ἐπίθετον) αλ (ἐπίρρημα)
τῆ (ῥῆμα).
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Μιχαῆλ τῶν Σερραίων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

111 λέξεις κατῆξι 10, διὰ δὲ τῆς ἀνυπόφορησις μας
κατῆξι 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὅσοι 10 λέξεις, ὀλιγώδη και αἱ
ὀλιγώτεροι τῶν 10 ἀλλοτριῶσις ὡς τὸ ἴσον 10 λέξεσι.

Κλήρωσις Δαχλείου Γραμματισμοῦ ἐν Κερ-
κυρα. Ἐκλήρωθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐπό-
μενοι ἀριθμοί : 280, 57, 807, 840, 675, 729,
616, 81, 109, 456, 778, 281, 269. — Ἀρι-
στοτέλης I. Κανέτιος, Κέρκυρα. (E-29)

TOMOI
"THE ΔΙΑΦΥΛΑΞΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

TOMOI 1-4 (οἱ εἰς τῆς : 4 5 6 7 10 13 16 17 18 19 20 21 22 23) πρὸς φρ. 1 ἑκατοστ, και ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

TOMOI 8 (οἱ εἰς τῆς : 1 3 8 9 12 13 14 24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκατοστ.

TOMOI 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ, 1894)

TOMOI 3 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ἂν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Ἄρυσος φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6 50.

TOMOI 6 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 1903 και 1904 ἂν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδεται 7 φρ. Χρυσῶδ. φρ. 10